

Herinneringen

In gesprek met Marie van de Lavoir, op dit moment de oudste inwoner van Hengstdijk die dit jaar haar 100ste verjaardag hoopt te vieren, kwamen we al snel op de Tweede Wereldoorlog. "Of het gisteren geweest is" vertelt Marie. De ene mooie anekdote na de andere rolt eruit. We geven niet alle verhaaltjes weer, maar een aantal ervan zijn zeker de moeite waard om op onze site te vermelden.

"Bij ons aan de overkant van de straat waar nu Miel van de Bulck woont hadden we een stukje land waarop we tarwe verbouwden. Maar toen die rijp was mochten we er niet aankomen omdat die voor de bezetter bestemd was. Maar stiekem hadden we toch een paar schoven weggehaald, om in een oude koffiemolen tot meel te vermalen. Dan kon mijn moeder er brood van bakken. Maar we werden verraden door een buurtgenoot en we moesten alles afstaan. Dat was in het begin van de oorlog toen het allemaal nog niet zo streng was."

"We haalden melk bij de familie de Smit aan het begin van Mechelman. Als er na het koken een vel op kwam haalde mijn moeder dat eraf en deed het in een fles. Als er genoeg vellen in de fles zaten moesten wij ermee schudden tot het zachte boter werd waar we ons brood mee konden smeren."

"In de oorlog werkte ik in verschillende gezinnen om mee te helpen in de huishouding. Dweilen was een van de werkzaamheden die bijna dagelijks moesten gebeuren. Maar ik had geen schoenen, wel kousen, maar die mochten niet nat worden. Daarom deed ik dat werk altijd op mijn blote voeten. Koud in de winter hoor..... Uiteindelijk kreeg ik een paar schoenen van de familie Mangnus."

"Wij hadden een varken in een stalletje achter het huis. Maar dat mocht niet. Blijkbaar had iemand ons verraden en er kwam een controleur aan de deur. Die kwam van Terhole. Hij moest toezicht houden op het naleven van de regels. Maar mijn vader wist dat die man zelf ook een varken had, en dat vertelde hij hem dan ook. Wij mochten ons varken houden als we onze mond zouden houden."

"Op een dag kwam er iemand aan de deur met de mededeling dat we twee vluchtelingen moesten opnemen. Mijn moeder had daar geen zin in en ze

weigerde, maar uiteindelijk moesten ze toch bij ons komen wonen. Het waren twee bejaarde mensen uit de buurt van Cadzand. Aardige mensen hoor. Ik herinner me dat ze zo'n wit mutsje ophadden als ze gingen slapen. Daar hadden wij, als we stiekem achter het gordijn keken waar ze sliepen, de grootste lol om. Ik weet niet meer hoe lang die bij ons zijn gebleven."

"Onzen Door moest naar Duitsland gaan werken in een fabriek. Wat voor werk hij moest doen weet ik niet meer. Af en toe kregen we een brief en als we zijn adres wisten stuurden we een brief terug. Mijn moeder bakte 'zoetekoek' om naar Duitsland te sturen, zodat hij wat extra's had, maar die koek was te lang onderweg en raakte beschimmeld. Hij schreef later terug dat hij de schimmel eraf gesneden had en het binnenste nog lekker opgegeten had. Hij is later sterk vermagerd gelukkig toch terug thuis gekomen."

"Onzen Wies (Alois) was kwijt. Hij was gevlucht omdat hij niet naar Duitsland wilde om daar te gaan werken. Wij wisten niet waar hij was en of hij nog leefde. Mijn moeder was daar heel ongerust over en heeft wat rozenkransen gelezen. Toen hij na de oorlog terug thuis kwam vertelde hij dat hij ergens bij Breskens of Cadzand ondergedoken had gezeten bij een boer. Op die boerderij werkte hij mee in ruil voor een slaapplek en eten. Maar hij mocht natuurlijk niet gezien worden. Aan het eind van de oorlog werd daar in het Westen hard gevochten. Daar heeft hij veel van meegemaakt, maar gelukkig heeft hij het overleefd."

"Toen we bevrijd werden er kanonnen gezet net voorbij Delft, in de buurt van de boerderij, toen van Mannaert. Dat deden de Polen en die schoten naar de overkant. Wij werden gewaarschuwd als ze gingen schieten en dan moesten "de vuisters" (ramen) een stukje open en dan moesten we daar "stopsels" (kurken) onder steken, want anders kon het glas kapot gaan."

"Sjef van Hijfte was eerst wethouder en op het eind van de oorlog ook nog burgemeester. Het was een NSB-er, maar geen verkeerde. Hij deed veel goeds voor de mensen van Hengstdijk. Maar mijn vader zei altijd: voorzichtig zijn, mond houden en dat ik er niet van hoor dat je contact heb met een Duitser.

Gijs van de Lavoir en zijn vrouw Lies Asselman, de ouders van Marie